

Ê! Thằng Con Nhà Người Ta

Contents

Ê! Thằng Con Nhà Người Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9

Ê! Thằng Con Nhà Người Ta

Giới thiệu

Tác giả: Trang Sơ Thể loại: Vườn trường, 1x1, bựa, Băng lãnh bá đạo công x Ăn hại thê nô thụ,. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-thang-con-nha-nguoi-ta>

1. Chương 1

Vâng, điều hạnh phúc nhất của 1 đứa trẻ là gì?

Là mỗi sớm mai thức giấc, mẹ nhìn ta tròng mền, bố vỗ về bên cạnh.

Nhẹ nói: “Con yêu dậy nào~”.

Đó, chỉ là một ước mơ nhỏ như con thỏ vậy thôi. Đối với tôi, thế là quá đủ cho một kiếp người. Một kiế-

“Thằng kia mà dậy ngay!! Trưa chiều đến nơi rồi còn chưa dậy!!”

“Mẹ! Con còn là trẻ con mà!! Trẻ con cần—”

“Lớp 5 lớn tướng rồi trẻ con cái mông! Mà xem con nhà người ta 5 giờ đã dậy quét nhà, làm bữa sáng,...bla...blo...”

Âm thầm nội thương, tôi đưa tay đè họng lại... để ngăn đi tiếng phản bác, để ngăn đi cái dếp bông sẽ lao tới.

Lề mề quẹt quẹt cái dếp xuống WC giải quyết nỗi buồn thầm kín. Ngồi trên bệ xí, tôi hướng ánh mắt nhìn lên trần nhà. Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ về đường đời, nhân sinh, nhân thế,....

“Mày ngủ trong WC đúng không??? Mày xem!! Con nhà người ta nó...bla...blo...”

Bỏ ngoài tai tiếng thét gào, tôi tiếp tục ngẫm...

Đầu tiên, tôi sẽ nguyên rủa “thằng con nhà người ta” kia vô sinh, ế vợ mãi kiếp.

Với mỗi đứa trẻ, “thằng con nhà người ta” bao quát hơn là “con nhà người ta” là một nhân vật vô cùng bí ẩn, đó là một đứa trẻ sống gần một thế kỉ rồi mà vẫn không hề lão hóa... mà cũng chẳng ai biết rõ được tuổi của nó, chỉ biết rằng nó bằng tuổi với mình. Và, vi diệu hơn là nó sống gần nhà mình, vậy mà suốt ngày lông bông ngoài đường chả bao giờ thấy nó.

Mà cũng có thể coi “thằng con nhà người ta” là một tri kỉ với tôi, nó gắn liền với tuổi thơ tôi từ lúc mặc tã đến khi mặc sịp.

Chỉ là, tôi méo biết mặt mũi nó thế nào.

“Thằng con nhà người ta” được coi là một tín ngưỡng với mẹ tôi, còn với tôi, trong tiềm thức luôn là cái gì đó vô hình, mang tính trù tượng rất cao.

Xong, nỗi buồn cũng vơi đi phần nào. Tôi nhanh chóng đứng dậy, thuần thục giật lấy giấy, cố gắng đồng hóa mặt “thằng con nhà người ta” với cái mặt giấy này, quẹt quẹt vài cái rồi ném thả xuống bồn cầu.

“Ào ào.”

Tất cả... xuôi theo dòng nước.

Hôm nay là thứ 2.

Bây giờ mới 7 giờ 59 phút, còn sớm chán.

Lịch trình một ngày của tôi như sau:

- Quậy nhà thằng Lùn khoảng 1 tiếng!

- Xong quậy nhà thằng Gậy 1 tiếng!

- Kế thì ngoan ngoãn về nhà giúp mẹ nấu cơm, rửa bát để trở thành “thằng con nhà người ta”!

Các bạn thấy đấy, “thằng con nhà người ta” là kẻ thù của mọi em học sinh, nhưng lại là thần linh với các vị phụ huynh. Trở thành nó cũng không tệ đi?

Bất quá, kế hoạch đã vạch sẵn của tôi đều phá sản do một vài nguyên nhân ngoại cảnh tác động.

“Ăn cơm mà cũng không lết nổi xác về hả con???”

Tôi ấy, tôi là tôn trọng mẹ yêu quý nên không dám hé lấy một lời. Lặng lẽ cắn răng để không bật ra tiếng khóc thê lương.

“Hay đấy, lần sau cứ ngủ ở nhà thằng Phụng đi a! Ở đấy ngủ xong xem siêu nhân xong lại ngủ! Sướng quá rồi!!”

Chỉ là thằng Lùn nó mới mua đĩa siêu nhân sịp đồ tập đặc biệt nên rủ cả tôi và thằng Gậy đến xem.

Kết quả là xem quên trời đất.

Mẹ a, mẹ không hiểu con đâu! Con đâu muốn thế! Bất quá chỉ là không muốn phá vỡ tình huynh đệ ngàn vàng đành nể mặt ngồi lại thôi!!

“Con nhà người ta kia kìa!! Đến bữa về nhà đúng giờ!! Còn bla...,... blo...”

Con sâu xéo lăm cũng quần, bị chèn ép mấy đi nữa, nhân danh một thằng đàn ông thế kỉ 21, tôi quyết định vùng lên đấu tranh!

“Mẹ!! Mẹ hay lăm!! Mẹ cứ ”thằng con nhà người ta” mà mẹ có biết nó là ai không???”

“Sao lại không biết!! Chính là thằng lớp trưởng của mày đấy!! Sở Vương Thư!”

Nghe đến “Sở Vương Thư”, tôi câm nín. Tự giác tụt quần xuống, vô cùng uyển chuyển nằm sấp xuống đùi mẹ, chống hông lên để chịu trận.

Sao đó giờ tôi không nhận ra nó chính là hiện thân của “thằng con nhà người ta” nhỉ?

Nhân danh thằng đàn ông thế kỉ 21, tôi vẫn là lên tiếng đòi lại chút công bằng nhỏ bé cho mình.

“Mẹ!! Thằng đó chỉ được cái... bài kiểm tra được 9, 10 điểm! Được cái đứng đầu bảng điểm! Ngoài ra có cái gì đâu! Mẹ có phải là mẹ nó không mà hiểu rõ nó thế a!... hức... hức... hóa ra là.... là con... là con rơi ư?”

Suốt cuộc đời này, đó là khoảnh khắc tôi nhận ra mình thật dũng cảm. Thật dũng cảm hi sinh oanh liệt, xứng đáng ghi danh sổ vàng, tự hào khoe với chiến hữu :“Tao nhá! 10 roi tao chưa khóc! Tận roi thứ 11 tao mới thút thút thôi!”.

Mà cũng cảm ơn lần dũng cảm đó, tần suất “thằng con nhà người ta” xuất hiện cũng ít dần.

Cho đến khi.

“Chào chị, gia đình em mới chuyển đến đây, em là Sở Vương Lân, đây là 2 con của em. Rất mong chúng ta sẽ là hàng xóm tốt của nhau.”

“Chào cô, cháu là Sở Vương Thư.”

“Cháu là Sở Vương Ngân ạ!”

Mẹ tôi thì hớn hở ra mặt, nhìn ba cái con người này như thế vị thánh sống. Nhanh như chớp đã chớp lấy tôi(đang chuẩn bị trốn vào gầm giường)lôi ra.

“Hân hạnh quá, đây là Gia Phong Tâm, con trai chị!! À phải rồi! Vương Thư cùng lớp với Phong Tâm đúng không nào!”

Hắn ấy, cái thằng lớp trưởng mặt than kia thế nào lại mỉm cười khoe đủ hàm trên hàm dưới y như mấy đứa quảng cáo P/s vậy?

“Dạ vâng. Cháu rất quý bạn ấy.”

Hả? Tôi có chơi với nó bao giờ đâu? Quý cái mông! Ông mày không dưới 5 lần bị mày ghi sổ đưa cô phạt rồi nhá!

Đúng là cái số c*t chó mà!

“Tốt quá! Từ nay 2 đứa cùng giúp đỡ nhau nhé!”

Tôi rất muốn mở lời vạch trần mà, cái em gái cạnh hắn đáng yêu chết ruồi quá nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Cuộc sống c*t chó của tôi chính thức bắt đầu.

2. Chương 2

Vâng, điều hạnh phúc nhất của 1 đứa trẻ là gì?

Là mỗi sớm mai thức giấc, mẹ nhìn ta trùi mền, bố vỗ về bên cạnh.

Nhẹ nói:“Con yêu dậy nào~”.

Đó, chỉ là một ước mơ nhỏ như con thỏ vậy thôi. Đối với tôi, thế là quá đủ cho một kiếp người. Một kiế-

“Thằng kia mày dậy ngay!! Trưa chiều đến nơi rồi còn chưa dậy!!”

“Mẹ! Con còn là trẻ con mà!! Trẻ con cầ—”

Lập tức cái dép bông phi đến, suýt thì chuẩn ngay cái miệng đang ngoác của tôi mà chui. Hết hồn chim én mà, thức thối là một trang tuần kiệt, tôi liền bật dậy, gấp chăn gối gọn gàng y như trong quân đội rồi mới bò xuống giường

Quẹt quẹt cái dép xuống WC để bắt đầu bài diễn thuyết về nhân sinh, nhân thế, đường đời,...

Đặt móng lên bệ xí, tôi khẽ khép mi ngoan, từ một mảng đen dần hiện ra cái bản mặt của “thằng con nhà người ta”. Nếu trước kia tôi vợ tạm bản mặt thằng Shin bút chì, Nobita, Goku để thay thế mặt “thằng con nhà người ta” thì bây giờ. Khỏi cần đi, Sở Vương Thư có ngay đây rồi!

Điều đầu tiên tôi nguyện rửa Sở Vương Thư là vô sinh, ế vợ mãn kiếp.

“Mày ngủ trong WC đúng không??? Mày xem!! Con nhà người ta nó...bla...blo...”

Bỏ ngoài tai tiếng thét gào, tôi tiếp tục ngẫm...

Sở Vương Thư, lớp 5A, trường tiểu học Dương Quang, chức vụ: Lớp trưởng.

Đặc điểm nhận dạng: Đứt cơ mặt. Tóc đen, mắt đen, môi hồng, răng trắng, da trắng.

Gia cảnh: Bố lớn nó - Sở Vương Lãnh làm giám đốc công ty nào đó. Bố nhỏ nó - Thu Vũ Vũ làm giáo viên, chính xác là giáo viên chủ nhiệm lớp 5A của tôi. Em gái hoàn hảo, điểm 10 chất lượng.

Tính cách: Thần bí khó đoán, theo tôi chắc là gian xảo, mặt hoa với phụ huynh, mặt nời với học sinh.

Sở thích: Từ từ sẽ điều tra ra.

Thành tích: Thằng đó chỉ được cái... bài kiểm tra toàn được 9, 10 điểm! Được cái đứng đầu bảng điểm! Ngoài ra có cái gì đâu!

—Kết thúc hồ sơ của “thằng con nhà người ta” - “báu vật quốc gia” - “con của mọi nhà” - “Sở Vương Thư”.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, thuần thục giật lấy giấy, cố gắng đồng hóa mặt thằng Vương Thư với cái mặt giấy này, quẹt quẹt vài cái rồi ném thả xuống bồn cầu.

“Ào ào.”

Tất cả... xuôi theo dòng nước.

Hôm nay là thứ 3. Hiện giờ là 7h50p.

Chà, tôi dậy sớm hơn hôm qua 5 phút luôn!!!

À không, nhầm, là tôi cầm lều WC nhanh hơn hôm qua 5 phút - Bài diễn thuyết ngắn hơn hôm qua.

Chắc, mình đã lớn khôn như vậy đấy!

Hừm, lịch trình hôm nay nào!

- Dành 2 tiếng cho Gây và Lùn, tiếp tục chiến hết 2 tập siêu nhân sịp đỏ.

- Kế thì về nhà làm bé ngoan!!!

“Hết hôm nay là kết thúc nghỉ lễ!! Tâm Tâm làm xong bài tập chưa con?”

“Dạ rõ—”

Hú hồn, may mà thân thủ tôi đã đạt tới cảnh giới cao, có thể dự đoán chính xác đường bay của dép nên thuận lợi né được!

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt rực lửa, tưởng như chỉ cần nhỏ 1 giọt xăng vào đó liền thành hỏa hoạn, chuẩn bị khăn gói xuống gầm cầu ăn xin.

Thức thời là một trang tuần kiệt, tôi đành để kế hoạch hoàn hảo kia dành cho ngày nghỉ tiếp theo dùng.

“Mày xem thằng con nhà người ta! Thằng Vương Thư nhà bên luôn đấy! Bằng tuổi mày mà đã biết trông em giúp mẹ, tự giác học bài,...bla... blo...”

Chắc.

Tôi đang nghi ngờ phải chăng mình chỉ là con rơi, con vãi được nhặt về đây!

“Vâng vâng, Vương Thư thật giỏi quá đi a!”.

Tôi nhái theo giọng điệu của mẹ, nhanh chóng lặn vào phòng, khóa trái cửa. Chạm 1 giây chắc đã ăn ngay cái dép vào đầu rồi!

Cái tên Sở Vương Thư kia, nó chắc chắn là rơi từ sao hỏa đến đây rồi! Chắc chắn nó phải có điểm yếu! Không thể cứ mãi hoàn hảo như thế được!

Vừa đặt mông lên giường, vừa mới lôi cái máy PSP ra thì...

Tiếng cười nói của mẹ tôi cứ oang oang lên. Và...

!!! Thầy Vũ Vũ aaa!!! Giọng thầy a!! Trời ạ!! Thầy không giống mấy giáo viên khác, chắc chắn không phải đến đây để đôn đốc mĩa mĩa học sinh!! Vậy đến đây làm gì a!!!

Hé hé cánh cửa, thò đầu ra... oa, thầy Vũ vẫn trong sáng thanh thoát a... Thiên sứ hạ phàm là đây a...

“Chị à, em Tâm có nhà không?”

Tôi chỉ đợi có câu này, lập tức lấy đà phi thân đến để nhào vào lòng thầy aaa!!

“Em nhớ thầy quá đi!!!”

Thầy Vũ phì cười:“Trời, mới có 1 hôm không gặp như 10 năm vậy?” - Nói xong thầy thơm nhẹ lên trán tôi.

Từ từ.

.... Mọi sự việc sẽ diễn ra như vậy nếu như!!! Nếu như SỞ VƯƠNG THƯ không từ sau lưng thầy tiến lên đỡ lấy tôi!!!

Úi giời, đúng cảnh huynh đệ ôm nhau thắm thiết trong phim chương!!!

“Ôi trời, bố chẳng biết con với tên siêu quậy này là bạn thân đấy.”

Ôi ô cái mũi của tôi, đập vào cằm thằng dê tiện này đau chết mất!!! Huhuhu!!!

“Mẹ biết con cũng rất quý Vương Thư mà, nào, từ giờ là hàng xóm của nhau rồi. Đừng xúc động phát khóc đêm vậy!!”

Tôi rất muốn phản đối mà không nổi!!! Thằng con nhà người ta nó đang bịt miệng tôi!!!

“Chị, mới đầu Thư nói muốn đích thân kèm cặp Tâm vì hai đứa là đôi bạn thân, nhưng em lại không tin... giờ thì đúng thế thật. Chị thấy thế nào?”

Chài chài, thầy hỏi thừa mất rồi.

Dĩ nhiên là đàm phán thành công mà không cần nhân vật chính như tôi lên tiếng mà.

Ôm tâm tư uất hận tôi lủi thủi thu mình trong phòng, không nhúc nhích, cứ trơ mắt xem “thằng con nhà người ta” kia định xử lí thế nào.

“Lôi sách ra.”

Im lặng.

“Lôi ra.”

Tao cứ im lặng đấy mày cay khô—

Tôi dùng vận tốc ánh sáng phi tới giật lại mô hình siêu nhân sịp đồ suýt nữa bị nó bể gãy.i

“Mày về hộ đi, tao nhớ có khiến mày sang dạy tao đâu!”

Ấy kìa, không biết nó có được giáo dục cẩn thận hay không mà vô duyên hết sức! Như thần thánh chỉ trong 1 phút lời hết sạch đồng tạt chí ... hì hì...

“Ok ok chú mày bình tĩnh đừng xúc động... hihhi... kia là bố tao để nhờ phòng tao thôi... tao là tao không biết gì.”

Phi nhanh tới nằm sấp ôm chân nó, tôi khóc không ra nước mắt mà!!!!

“Huhuhuhu!!! Thư đẹp trai Thư đa tài huhu!!! Em học mà!! Anh ôm đồng này đi đâu thế! Ở lại dạy em đi!!!”

Hừ hừ, thức thối là một trang tuần kiệt - Phim chương nào cũng có câu này, mà tôi lĩnh ngộ rất nhanh, hiểu câu này sâu sắc! Nó mà báo cáo với mẹ! Tôi chỉ việc ôm chiếu lẩn lẩn aaa!!

Buổi học c*t chó của tôi bắt đầu.

3. Chương 3

“Tao nói sai, mày cho tao nói lại, ai cho mày đánh tao?”

Vâng, điều hạnh phúc nhất của một đứa trẻ là gì?

Là ngồi ngoan trên bàn học, mẹ nhẹ nhàng nâng cốc sữa, cha vỗ vai khuyên dạy.

Đó, chỉ là một ước muốn nhỏ nhoi... nhỏ nh-

“Đmm!! Mày cút cút... ầy, anh ở lại đi nào, gì mà căng... hahahaha...”

Xót xa lấy tay xoa xoa cái đầu bị hấn gõ không dưới 6 lần... Tôi phát khóc mà! Cái thằng S siêu cấp này!!! HUHUUH!! 96,666999% thằng này kiếp trước bị mẹ gõ lồm đầu nên giờ sinh chấp niệm sâu sắc muốn trả thù! Nhưng không kiếm được ai liền đổ lên đầu tôi đây mà!

“Mày ở đây được 2 tiếng rồi đấy, bài xong rồi, về đi mày...”

Hấn gõ thêm vào đầu tôi một cái, chậm rãi đứng dậy, xếp ghế gọn gàng, cất sách vào cặp tử tế.

Đệt, kiếp trước chắc chắn nó là nàng Tấm mất!

“Xếp gọn vào.”

Vâng, sau hai tiếng học éo khác gì đi đánh trận thì nó phun được đúng ba từ ngắn gọn xúc tích. Thật ra tôi éo hiểu ý tứ của nó là gì, ngơ ngơ nhìn lại nó cầu được giải thích thêm.

“Ngu.”

Vâng, sau 5 phút nhìn nó đến khô cả mắt thì cmn phun được đúng 1 từ “Ngu”!! Ngu cái nội mi chứ ngu! là do mày sợ thêm một từ sẽ chết nên tao mới không hiểu đấy!

Cái tức xộc thẳng lên não, mắt tôi biến đỏ, tôi đứng phắt dậy, túm lấy cái áo của nó.

“Cạch.”

Vừa đúng lúc mẹ tôi đẩy cửa đi vào.

“Vương Thư! Cảm ơn cậu đã chỉ dạy tớ, hih! Arigato Thư-sama <3.” -“” tôi=“” vừa=“” nói=“” vừa=“” vượt=“” thẳng=“” nếp=“” nhăn=“” trên=“” áo=“” của=“” “thư-sama”,=“” nụ=“” cười=“” của=“” tôi=“” là=“” đạt=“” chuẩn=“” tỉ=“” lệ=“”>

Mẹ tôi đó, ôi ô, thấy con trai mình ngoan hiền như vậy ai mà chẳng thích, nhẹ nhàng đặt khay hoa quả lên bàn, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa đầu tôi, hướng Vương Thư cảm ơn một tiếng.

Xem, cái mặt nhăn như đít khỉ của nó, này nhá, người khác nhìn không ra chứ chỉ cần nó nhăn 1 chút chút chút thôi là tôi nhận ra ngay! Nó đang khinh bỉ sự ngoan hiền của tôi đó a!

“Thưa cô, cháu về.”

Sở Vương Thư không thèm chấp cái kẻ lật mặt như lật sách kia, hần lễ phép chào rồi li khai.

Hahahaah!!! Vui quá đi mất thôi...

“A, để tớ tiễn cậu!”

Gì chứ cái gì cũng phải hoàn cmn hảo! Tôi lách thếch lách thếch tiễn hần ra đúng đến cửa, lè lưỡi cho một cái, đóng sầm cửa lại. Nhận thấy sát khí sau lưng, tôi lại mở cửa ra lần nữa, nói vọng tới nhà đối diện.

“Vương Thư ơi tớ cảm ơn cậu! Học vui quá đi haha!!” - Huhuhu vui cái con cá ấy!

Sau kì nghỉ lễ quẩy tẹt bô, tôi không giống phần đa các bạn nhỏ khác đâu! Tôi là tôi không có lưu luyến gì sất! Tôi là tôi thích đi học! Để nghe thầy cô giảng bài! Cùng bạn bè đàm luận văn học! Rồi th—

“A! Vương Thư chờ chút! Cháu lại đây rồi đi học với Phong Tâm luôn!”

.... CMN! Khi không mẹ tôi lại rước thêm họa thế này!

Suýt nữa thì tôi lật luôn cái bàn lên đấy! Nếu mà tôi đủ sức! ĐƯỢC rồi! tầm 10 năm sau tôi sẽ lật được cái bàn thạch cao nguyên chất này!

“Ăn nhanh nào con...”

Mẹ a mẹ a!! Đừng!! Cầu mẹ hãy để con thông thả thưởng thức từng hạt cơm trân quý này chứ! Để làm ra từng hạt gạo! Mẹ có biết bác nông dân đã phải gồng mình như thế nào không! Ôi từng..

“Con rùa.”

Cái thằng điên kia nữa! Ta là đang thả hồn vào nghệ thuật ăn uống! Rùa cái mông nhà người! Hừ! Khi mà lòng tự ái bị đụng chạm, nhân danh cung ma kết, tôi phải vùng lên!

Tôi phồng mang trợn má nhìn hần, há to cái miệng, nhồi cổ nhồi cháo vào miệng, tưởng chừng muốn nhồi luôn cả cái bát.

Cái gì! Xem kia! Hần ta nhếch môi cười kia! Chắc chắn đang khinh bỉ tôi mà!

Loay hoay tìm cặp thì, hóa ra cặp đã bị hần xách hộ, là “bị” chứ không phải “được” a!

“Nhà mày có ô tô cơ mà.”

“Ngọt ngọt.”

“Mày có thể dùng xe đạp.”

“Mỗi chân.”

....

Tôi...

.... Tôi.... tôi muốn nhét ngay vào miệng nó đôi dép tổ ong này! Thế đi bộ thì mày sẽ đỡ mỗi chân hơn hả??

Ngày ngày được mẹ tiện đường đi làm lái xe đưa đến trường, nay lại phải chịu chung số phận đi bộ với thằng bệnh này! Tôi uất ức đến chết mất thôi!

Suốt quãng đường đi, tôi thà nhìn mây nhìn chó chứ chả thèm nhìn nó! cái mặt than của nó nhìn làm gì cơ chứ!

Mới bước đến cửa lớp, đã nghe được tiếng thằng Phụng Lùn oang oang! A! Chúng nó đang bàn về tập 69 của “Siêu nhân sịp đỏ” nha!

Hốt hải chạy vào nhập hội, tôi nói đến quên trời đất, có thể tôi kém hiểu biết về nhiều cái chứ về “Siêu nhân sịp đỏ” tôi tự hào là mình hiểu biết hơn bất cứ thằng tiểu học nào luôn! Tôi còn là fan bự của chú đóng vai siêu nhân sịp đỏ á!

“Bọn mày xem, tập tới nay sẽ có Sịp Xanh với Sịp Đỏ hợp tác tiêu diệt yêu quái Chim Hồng đấy!” - Thằng Hòa làm một câu khiến cả đám nhao nháo lên.

“Gi chứ! Có sịp đỏ là kiểu gì cũng thắng!” - cháu tiểu học 1.

“Sai rồi! Chim Hồng khỏe nhất đám yêu quái đấy! chưa chắc đâu!”

Ồi thôi tôi hoang mang lắm các bạn ạ! Tôi sợ lắm thần tượng của mình thua ấy chứ! Tôi sợ khi thua chú ấy sẽ cởi chiếc quần sịp đỏ ra để đội lên đầu chịu phạt a! Là fan bự của chú ấy! Đả kích này là quá lớn! Tôi chịu không thấu!

Các cháu nhỏ cũng ngồi lại bình tĩnh suy nghĩ về vấn đề sống còn này...

Đột nhiên.

“Sịp Đỏ không thua.”

Cái giọng băng lãnh của lớp trưởng đại nhân vang lên khiến cả đám sực tỉnh.

Phải rồi, Sở lớp trưởng nói gì cũng đúng, nếu lớp trưởng nói sai, cũng đừng có cãi, lớp trưởng luôn đúng, vì tên lớp trưởng là Sở Vương Thư mà!

“Tại sao mày lại chắc chắn đến thế?” - Mặc dù tôi rất yêu Sịp Đỏ, tôi mong chú ấy thắng, Nhưng, tôi không thể để kẻ sách mị dân của hắn ảnh hưởng đến đám chiến hữu của mình.

“Xem trước rồi.” - Hắn nói thế.

Lập tức tất cả chấn động! “Sao có thể?” đây là câu hỏi chung của tất cả.

Thật là!

“Sịp Đỏ sau khi thấy Sịp Xanh bị đánh bại, giận dữ triển ra vũ khí Đôi Gót Đỏ đánh bại yêu quái.”

Ồi ô sao bây giờ! Tôi hoang mang quá!

“Nếu... nếu tới nay phim chiếu, không giống như thế! Mày phải từ chức lớp trưởng nhá!”

“Nếu đúng?”

“Tao làm em trai mày luôn!”

“Không thích.”

“Thế sao?”

“Làm chó con.”

Vâng, tôi xin thấp ba nén nhang này để cúng thẳng Vương Thư, và nếu có năng lực, tôi lập luôn cả cái bàn thờ cho nó ngồi!

Sự việc diễn ra y hệt lời nó nói!! Thế quái nào cơ chứ!

Nhớ đến cái vẻ hùng hổ của tôi sáng nay và lời thách chó má! Tôi lạnh người! Không tin một sớm mai bình yên!

“Chú Lâm, chú ngồi xem với Vương Ngân là được rồi, đừng kéo thêm cháu vào!”

Mục Dương Lâm - bạn thân của bố Vương Thư, hơn 30 rồi mà tâm hồn 3 tuổi! Quậy còn kinh hơn trẻ mẫu giáo!

“Sao chứ? Cái phim siêu nhân này chú mày mua độc quyền cả bộ rồi đấy! Tặng mày sinh nhật mà không nhận giờ phải xem chứ sao! Giờ ngồi xuống xem nào! Đừng để chú đau lòng!”

4. Chương 4

“Chủ nhân, ngài xuống xe được chứ?”

Đệt.

Xem, các người xem xem cái thái độ lồi lõm đáng ăn gạch của thằng Thư đi!

Quá đáng ghét!!!

Thế nhưng, tôi, tôi là tôi tin mình nhận nhận được, tôi cố gắng lặp lại.

“Thư-sama, mời ngài xuống.”

Lúc này nó mới đứng đỉnh xuống chứ!

Đậu móa!!!! Lên dốc! Mụ nội nó lên dốc cao như thế kia mà nó còn đòi hỏi tôi phải đèo nó lên!

Wtf???? Nào mày chứ gì thế?? Đến nỗi tao chỉ có thể dắt xe lên, vượt dốc không nổi mà mày còn muốn ông hầu mày??

“Nhanh lên.” - Vương Thư chấp hai tay ra sau, thông thả bước đi.

Thư không biết.

Thư chẳng biết, đằng sau là cháu nhỏ Phong Tâm đang cắn môi cắn lợi rửa Thư trượt vỏ chuối đập đầu vào mặt đường lăn ra ngất ngàn thu!

Hừ! Mọi khi đi bộ! Hôm nay thì đi xe đạp! Ừ thì mày cứ ôm cái xe đạp của mày đi học đi! Thế bắt nào còn lỗi tao theo!

Hừ hừ! Bình tĩnh nào tim em yêu!

Hừ! Tôi! Tôi sẽ cố gắng nuốt trôi cục hận này! Ai bảo tôi đen! Tôi nhọ khi thua cược với nó!

Thật vất vả để leo hết dốc! Tôi đợi đúng thời điểm này! Thả dốc! Thả dốc nó phê lắm các cháu ạ!! Hahah!!

Ôi! Từng đợt phó mát cứ vô tình làm tóc tôi bay bay!! Lòng tôi thả lỏng, tâm tôi nhẹ tênh—

Chết mợ...

Tôi quên mất thằng con nhà người ta!!!

..... Sau khi thả dốc xong, tôi lại ngậm ngùi dắt xe em yêu leo dốc để đón Thư-sama..

Tôi, tôi sẽ kiệt sức lăn đùng ra chết mất...

Ai, ai đó thương tôi đi... Tôi sẽ chết...

Cuộc sống tiểu học của tôi cứ như vậy cũng sắp hết.

Cũng như vậy là dư thừa?

Là, sáng đèo Thư-sama đi học. Lúc học nghe lời Thư-sama như cậu con. Thư-sama khát nước liền mua nước, Thư-sama buồn ngủ phải mang gối ra để Thư-sama ngủ gật. Thư-sama nóng phải quạt, quạt mát vừa đủ không được làm rối tóc Thư-sama. Thư-sama nói học là phải học, kháng nghị lần 1 ăn cốc, kháng nghị lần 2 là mách lão mẹ....

Tôi, tôi thấy mình ư cần học qua lớp bồi dưỡng ô sin gì đấy! Tôi thành mợ nó ô sin cao cấp nhất rồi!!!

Mẹ aaaa!!! Mẹ đã vô tình đẩy thằng con trai của mình ngã sấp mặt xuống đường đời nghiệt ngã...

Thế nhưng các cháu nhỏ thân ái, tôi đã nói rồi, cuộc sống tiểu học của tôi sắp hết.

Tức là tôi sẽ lên cấp 2, tôi tính cả rồi, thằng Thư nó sẽ vào trường trọng điểm của thành phố, còn tôi muốn cũng không được. Tôi chỉ vào một trường bình bình học chung với đám chiến hữu mới vui!

Một đôi công việc! Và từ đó, tôi sẽ không phải gặp mặt thằng thư c*t chó nữa! Yeah!!!!!!

“Thư-sama, ngài sắp tới học trường nào?”

“Làm gì?”

Tôi đang đâm lưng cho hần, tôi là tôi muốn đeo găng tay kim loại gắn gai chọc chết nó mà!!!

“Để biết thôi mà!”

“Trường A.”

Lời đã dứt! Tim tôi vui quá đi mà! Trường A trường chuẩn a! Tôi học trường C! Nó đầu sông tôi cuối sông! Hai ta không nợ nần gì nhau hahahahahahahaha!!!!

“Tớ học trường C, tiếc quá Thư à, chúng ta sắp xa nhau rồi...”

Sở Vương Thư trầm ngâm một hồi. Liền đứng dậy, ném lại cái khăn cho tôi rồi rời đi.

Tôi đoán là nó đang cảm thấy tức tối khi mất đi một thằng culi đáng lực như tôi! Hừ! Hừ! Cũng phải thôi! Làm gì có thằng culi nào đẹp trai tốt tính như tôi!

Và thế rồi bằng đi một thời gian hần chẳng đến nhà rủ tôi đi học nữa.

Mình tôi rảo bước đến trường, thi thoảng theo thói quen lại liếc mắt sang trái. Rồi chợt dạ thu lại... Đó là thói quen của tôi, cứ liếc hần, khiến hần nhột chết...

Mà cũng không quá nghiêm trọng, trong lớp chúng tôi vẫn quan hệ chủ cầu như thường.

Và đến ngày cuối cùng của những năm tiểu học, ngày tri ân.

Tôi đại diện cho 500 anh em siêu nhân phá phách, đứng trên bục, hồi hộp mở ra lá thư đem qua đồn hết tâm tư tôi viết lên.

Ưỡn ngực, hít một hơi dài. Tôi đồng dạc.

“Con là Gia Phong Tâm, 5 năm học dưới mái trường là khoản thời gian vô cùng đẹp với con. Đôi lúc con còn nghịch phá, thật may có thầy Vũ ở bên khuyên dạy, con cảm ơn thầy.... bla blo... Và lời cuối, con muốn cảm ơn lớp trưởng Sở Vương Thư. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ trong suốt năm học qua.”

Với những câu từ ngô nghê, lỗi chính tả tùm lum, chẳng có ma nào khóc sất! Trái lại còn cười tôi thói mũi! Uất chết mất!!!

“Cảm ơn con, nào, giờ thì mời Sở Vương Thư, liên đội trưởng nói vài lời nào.”

Tôi xuống thì hần lên.

Vương Thư dáng người cao cao, manh mãnh vận trên mình vest trắng đã thế còn có cả caravat! Mái tóc đen nhánh vuốt keo ngược ra sau, rất chỉnh chu, rất người lớn nha!

Tôi không có ghen tỵ đâu!

Chậc! Hần chưa hé lời nào mà ở dưới đã nghe thấy tiếng sục sục!

Aaa!!! Sao tôi nói khô cả họng lú cả lưỡi mà chả ma nào khóc??? Cần lời giải thích????

“Điều đáng tiếc là tôi không được hưởng trọn vẹn 5 năm dưới mái trường. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng. Quan trọng là, Gia Phong Tâm, đừng mong trốn khỏi tôi. Tôi sẽ học trường C với cậu.”

Kết thúc “diễn văn” hần ung dung đi xuống dưới làn fan hâm mộ đang khóc nức nở.

.... Cho hỏi cái? Cái đoạn văn kia ngắn cụt lủn kia? Có cái gì gây thương nhớ xúc động thế? Hả? Hả?
Bất công nó vừa thôi chứ?
Mà, chờ đã... thằng con nhà người ta nó vừa nói cái gì? Nó nói cái gì?...
Nó... nói... cái... gì....
“Thầy Vũ!!! Bạn Tâm ngất rồi!!!!”

“Mẹ, con không vào trường A đâu.”

Thu Vũ Vũ dừng ăn. Đặt bát đĩa xuống.

“Con nói gì? Sao lại không?”

Sở Vương Lãnh - Bố hấn cẩn thận để ý sắc mặt vợ mình, len lén làm lá chắn cho Vương Thư.

“Cún của con học trường C.”

“Nói lại? Ai là cún?”

“Gia Phong Tâm, nhà đối diện.”

“... Khi không ai cho mi gọi con của người ta là chó cún hả?”

“Thua cược, nó phải chịu.”

“Không được bắt nạt Phong Tâm.”

“Tại vì nó dễ thương.”

“Phong Tâm là con trai.”

“Giống mẹ thôi, mẹ cũng là đàn ông, bố Lãnh t—”

Thu Vũ Vũ cầm miếng đùi gà to oạch nhét miệng thằng con! Gì chứ!!! Ai kêu nó gọi là chuyện xưa của cậu với Sở Vương Lãnh!!!

“Từ nay không bắt nạt Phong Tâm nữa, học C cũng được.” - Bố hấn tay che miệng nén cười.

“Vâng, con không bắt nó đèo đi học nữa...”

Thu Vũ Vũ nhìn thằng con mặt than... Gì chứ... ai kêu nó đi theo vết xe đổ của cha mi... hả???

... Ôi mẹ ơi...

“Lãnh! Anh ăn đi! Cười cái mông!”

T/g: Cp: Sở Vương Lãnh x Thu Vũ Vũ thuộc truyện Hey! What do you mean?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-thang-con-nha-nguoi-ta>